

Unutmak Felâkettir

– M.Nihat Malkoç · 22 Haziran 2009

M.NİHAT MALKOÇ

Atalarımız: "Akı beşer nisyan ile malûdür" demişlerdir.Yani insan akı unutmaya meyillidir; insan çabuk unuttur. Bazen kendimizi hayatın akışına öyle bir kaptırırız ki unutmamak ne mümkün!...Günlük meşgaleler, kurduğumuz planları ve hesapları alt üst eder. Unutmamız gereken pek çok şeyi bir anda unutuveririz. Hatta öyle zamanlar gelir ki en sevdiğimiz dostumuzun adını bile hatırlamakta zorlanırsınız. "Acaba" ile başlayan "Tüh be!.." ile biten nedamet cümleleri kurarsınız. Oysa pişmanlıklar unutmanın ceremesini gidermez ki!...

Çağımız buhranlar ve debdebeler çağı... Hayatın kurşundan ağır yükü altında çok kere eziliyoruz. Gereksiz şeyler bizleri meşgul ediyor. Hayatımızı bir türlü sadeleştiremiyoruz. Başkalarının hayatı, zamanımızı çalıyor. Dedikodu kazanı kaynadıkça vakit öldürüyoruz.

Arkamıza dönüp bakmadan yaşıyoruz. Onun için de hatalarımızı göremiyoruz. İnsan, hayatı çok kere yoğun yaşıyor. Olaylar birbiri ardına geliyor. Bunun içine bir de kişisel hesaplarımız girince ayıkla pirincin taşını!... Sabah kalkışımızdan gece yatışımıza kadar o kadar çok şey yaşıyoruz ki!... Bir sürü ayrıntı.... Hayatta sürdürdüğümüz meşguliyetlere ve dost çevremizin genişliğine göre unutmanın dozajı şekilleniyor. Çok kere unutmamız için notlar alıyoruz. Fakat her şey de yazılmaz ki!... Bir kişiyle karşılaştığımızda onu tanıyıp tanımama arasında gidip geldiğimiz esnada not defterimizi çıkarıp kopya çekemeyiz ki!...

Bizim unutmaya kastettiğimiz sadece bunlar değildir elbet.... En büyük felâket, kendimizi dünyanın geçici zevk ve heveslerine kaptırıp bizi yoktan var eden, bin bir çeşit nimetle rızıklandıran ve bizi kendisinin dünyadaki halifesi kabul eden Allah'ı unutmaktır. Dünyevî işlerle ilgili unutkanlıklar para, mal ve itibar kaybına yol açar. Ya Rabbimizi unutmanın getireceği iman kaybı bizi nerelere götürür? Bunun bedelinin ağırlığını bu cılız ayaklarımızla taşıyabilir miyiz? Bu ağır yükün altında titremez mi yüreğimiz ve ayaklarımız?

Nerden bakarsanız bakın unutmanın her çeşidi kayıptır. Fakat uhrevî hususlardaki nisyan, kelimenin tam anlamıyla bir büyük felâkettir. Hayat ne yazık ki bizi çok kere kendine çekip sarıp sarmalıyor. Gaflet denen illet gözlerimize simsiyah bir perde çekiyor. Varlıkları algılamamızda ciddi yanılgılar ortaya çıkıyor bu yüzden. Bunun en büyük sebebi iyi amellerimizin noksanlığıdır. Amelî konularda dirayetli olan basiretli insanların gafletleri uzun sürmez. Onların üzerinde ibadetlerin getirdiği koruyucu bir güç, tabir caizse bir zırh vardır.

Unutmak bu çağın hastalığı sanki... Herkes unutuyor. Kimi nereden geldiğini, kimi, de nereye gideceğini... Çok kere de inançlarımızın bize yüklediği sorumlulukları unutuyoruz. Yüce Allah bizlere unutma hususunda şu duayı etmemizi tavsiye ediyor: "... Rabbimiz, unuttuklarımızdan veya yanıldıklarımızdan dolayı bizi sorumlu tutma... (Bakara S., 286.Ayet)

Üzerinde afiyetle yaşadığımız dünya, akıllara durgunluk verecek bir nizam içerisinde yaratılmıştır. Bu nizamı görüp de onun Nâzım'ını akıla getirmeyip yanlış ve çıkmaz sokaklara sapmak ne büyük bir aldaniştir. Bunun telâfisi tez elden tevbe edip şirkten ve günahlardan arınmaktır. Göklerde ve yerdeki varlıkların sahibi Allah'tır. Bunu şu ayette de görebiliyoruz: "Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa S., 126.Ayet)

Eşyaya bakıp tefekkür etmeliyiz. Bizler bir saat tefekkürün bin yıl nafile ibadetten hayırlı olduğu gerçeğini merkez alan inancın soylu mensuplarıyız. Nasıl olur da bu harikulâde yaratılışa gözlerimizi kapayabiliriz; kulaklarımızı tıkayabiliriz. Zira dünyada rastlantıya rastlamak mümkün değildir. Her şey belli amaçlar uğruna, belli bir düzende yaratılmıştır. Akıllı insan, kendisine kitap ve peygamber gönderilmese de bu hakikati idrak edebilir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'ı unutmak ahmaklığın en bariz göstergesidir. Bu, gözüyle etrafı seyredip de gözün varlığından haberdar olmamak kadar abes bir durumdur. Allah bu gibi insanlara çarpıcı bir ihtarda bulunuyor: "... Onlar Allah'ı unuttular. O da onları unuttu..." (Tevbe S., 67.Ayet). Bu ihtar akıllı olanlara yeter. Allah'ı unutmak!... Allah tarafından unutulmak!... Bu ne büyük bir ziyandır. Bu büyük ihmalin hesabını hangi birimiz verebiliriz?